MISTI VILSON

Sve *boje* jeseni

Prevela
Ana Grbić

Laguna

Naslov originala

Misty Wilson
Falling Like Leaves

Copyright © 2025 by Simon & Schuster, LLC
Original English language edition copyright © 2025 by Simon & Schuster, LLC Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books, an Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Svim mojim čitaocima koji piju late s bundevinim začinom, nose džempere, beru jabuke, gledaju *Gilmorove*, idu u bundeve, jedu kukuruz-bombone i vole jesen. Ova je za vas. Svima želim da upoznaju svoje Kupere.

Prvo poglavlje

Kavijar je gadan, i ko god kaže da nije, laže. Ipak, kotrljam jaja u ustima kao da su dobro vino, baš kao što mi je tata rekao pre nego što me je ostavio samu u ćošku i otišao da razgovara s jednom od mnogih sedih glava na ovom događaju. Da nisam na godišnjoj gala večeri korporacije *Strit mediji*, istog časa bih ga ispljunula. Ali neću da obrukam tatu tako što ću biti „devojka pored veštačke biljke koja pljuje skupu hranu u salvetu". I tako ih ostavljam u ustima, nadajući se da će se istopiti da ne bih morala na silu da ih progutam.

Mali bend svira u krcatoj svetlucavoj sali pred gostima u skupim večernjim toaletama. Četiri para plešu na plesnom podijumu dvorane, dok ostale zvanice stoje i druže se ili sede za stolovima ukrašenim belim luksuznim stolnjacima i aranžmanima od orhideja. Večerašnje gala veče je i proslava kompanijine unosne protekle godine i prilika za upoznavanje mogućih ulagača. Svako ko je neko i nešto u Njujorku je ovde, smeje se i upoznaje bogate nove face.

A ja sam samo učenica na praksi kojoj se posrećilo da ima uticajnog tatu.

„O, našli ste redak delikates“, kaže gospodin Strit, trgnuvši me s boka. Klima ka kašičici koju držim. Nema šanse da uvredim domaćina zabave – da ne pominjem, predsednika i osnivača informativnog konglomerata – pa progutam poluistopljena jaja i iskezim mu se. Bar se nadam da to liči na kez.

„Jesam. Slastan je“, lažem, suzbijajući nagon da povratim.

„Čujem da ga treba priljubiti uz nepce da bismo zaista osetili puterasti ukus i jedinstvenu teksturu.“ Gospodin Strit odmahuje glavom. „Nikad nisam razumeo zašto se to ljudima sviđa, ali o ukusima se ne raspravlja.“

Ne mogu da verujem.

Mogla sam lepo da stojim i razmenjujem vickaste opaske o tome koliko su ta jaja odvratna i kako svi prisutni verovatno foliraju da u njima uživaju, a sada sam i sama ispala folirant.

Pokunjim se zbog propuštene prilike da se zbližimo.

„Kako ide praksa, gospođice Mičel?“, pita gospodin Strit, dok mu se svetlo kristalnih lustera odbija o ljubazne smeđe oči i ćelavu glavu.

„Sjajno“, kažem mu. „Tako mnogo učim.“

To je bila tek poluistina. Teško je učiti od neiskusnijih novinara i kreatora sadržaja kad sam rasla uz Breda Mičela, predsednika *Strit medija*. Imala sam pet godina kad me je tata naučio sve o novinarskom integritetu i anonimnosti izvora. I iako mi je ovo prvi radni raspust u kompaniji, protekla dva leta sam ga pratila učeći o firmi, o tehnikama intervjuisanja, pisanju ubedljivih članaka i prepoznavanju i filtriranju predrasuda. Tata kaže da mi je novinarstvo u krvi i da ću jednog dana, kad on ode u penziju, zauzeti njegovo mesto. Sve što mi treba su solidno iskustvo i pravi ljudi.

Drugim rečima, Stritovi.

„To je fantastično.“ Gospodin Strit otpija iz uske čaše za šampanjac. „Jesi li radila na nekim zadacima koji su ti se posebno dopali?“

Ubedljivo najbolje što sam celog leta radila bilo je praćenje novinara koji je izveštavao sa modne revije *Model ajkona*, ali nisam luda da to kažem.

„Stvarno sam uživala prateći dešavanja u spoljnoj politici. Izveštavanje o izborima za Evropski parlament i situaciji u Ukrajini stvarno mi je otvorilo oči.“

„Tačno, tvoj tata jeste pomenuo da te zanima stanje u Evropi. Jesi li znala da sam ja počeo kao izveštač o spoljnoj politici?“

Znala sam to, naravno, zato što dobar novinar radi domaće zadatke.

„Opa. Nisam imala pojma“, kažem, nagnuvši se ka njemu i folirajući interesovanje. „Imate li neke dobre priče iz tih dana? Ili neku mudrost da podelite sa mnom?“

„Sad, Elis“, čujem iza sebe dok nam se moj tata pridružuje, spustivši mi ruku na rame, „ne možeš monopolizovati Edvarda večeras. Domaćin je, čeka ga silno ćaskanje.“

Gospodin Strit se kikoće. „Nažalost, bojim se da je to tačno, ali možda možemo svi zajedno na ručak iduće nedelje.“

„Mnogo bih volela“, kažem.

„Proveri s Anitom kad sam slobodan i zakaži to, Brede. Imam osećaj da će tvoja ćerka dogurati daleko. Strast prosto izbija iz nje.“ Gospodin Strit me oduševljeno gleda. „Idite da uzmete još kavijara dok ne nestane, gospođice Mičel.“

Odlazi ka grupi zverki koje se zbog nečeg žestoko raspravljaju, a tata se okreće ka meni, dok mu se poslovni osmeh pretvara u roditeljski, što je razlika koju verovatno niko drugi ne bi primetio. Pogled mu zastaje na mojoj košulji i osmeh nestaje.

„Je li to jedna od tvojih… kreacija?“, pita, dok razočaranje kaplje iz svake reči.

Nesigurno zategnem halter top koji sam sašila od polovne muške košulje. Uz mamin broš s kamejom i svilenu maksi-suknju *Karolina Herera* izgleda svečano, ali čini se da tata ne misli tako.

„Jeste…“, potvrdim, sad se kajući što nisam obukla nešto jednostavnije.

„Pa izgleda da si ipak ostavila dobar utisak.“

Slegnem ramenima. „Zapravo nisam ništa posebno ni rekla.“

„Pomenula si spoljnu politiku kao što smo pričali?“

Klimnem. „Jesam.“

Tata mi namigne. „Dobro je, mala. Zakazaću ručak za ponedeljak.“ Pokaže diskretno na plavokosu, stasitu ženu u fantastičnoj zlatnoj haljini u srednjim tridesetim. „Što ne odeš da se upoznaš sa Ketrin Hau? Ona je izvršni producent *Studija svetska mreža*.“

Tata ispaljuje radni osmeh grupi staraca s druge strane sobe, pa me opet ostavi samu u ćošku.

Telefon mi zazuji u ručnoj tašni, pa iako ne bi trebalo, izvadim ga da pročitam poruku.

Gastro Ferni: **požuri i završavaj s tom dosadom. Žurka kod mene! Džordan je došao ;)**

Vraćam telefon u tašnu i uzdišem. Rado bih zbrisala sa ove buđave proslave i otišla da, za promenu, blejim s prijateljima. Volela bih da pokažem odeću ljudima kojima bi stvarno značilo koliko večeras slatko izgledam. Ali ako ću da upadnem na Kolumbiju, pa se onda zaposlim u *Strit medijima*, moram da se potrudim. Nemam vremena za žurke, ili momke, ili odskora čak i za svoju najbolju drugaricu.

I zato zabacujem ramena, ignorišem vrištanje svojih stopala i krećem da se upoznam s Ketrin Hau.

Meka sunčeva svetlost prosejava se kroz prozor moje sobe dok ležim potrbuške u krevetu, zureći u zastrašujuću prijavu za Kolumbiju na laptopu. Napolju muzika grada svira neprestano – trube kola, radnici urlaju, sirene krešte, golubovi guguču. Između rebara su mi baloni anksioznosti dok unosim svoje lične podatke – što je dalje nego što sam dogurala kad sam prošli put otvorila prijavu.

Možda sam zbog faksa nervoznija nego što sam mislila.

Kliknem na sledeći deo prijave, pa odmah zakopam lice u mekani, beli pokrivač. Ne znam zašto je ovo ovoliko stresno. Ja ovo želim.

Podignem glavu, pa mi pogled padne na drugu stranicu koju sam otvorila: naslovnu stranicu FIT-a.* Prošle godine sam izabrala Modni merčendajzing kao izborni predmet, a profesorka mi je predložila da pogledam FIT, ustvrdivši da sam veoma talentovana za modu. Naravno, to nije deo mog životnog plana. Tata i ja se slažemo da je novinarstvo mnogo praktičniji poslovni put, a za Kolumbiju sam se spremala celog života. Ali šta fali pogledati prijavu za FIT – samo da vidim šta traže.

Definitivno ne odugovlačim s prijavom za Kolumbiju.

Veb-sajt se učitao; kliknem na stranicu za prijem i preplavi me mir, verovatno zato što ne predstavlja čitavu moju budućnost, ili pritisak koji uz to ide.

Čitam uputstvo za esej – *Recite nam zašto ste zainteresovani za modu i navedite iskustvo i nadahnuće* – kad mi neko zakuca na vrata.

---

* Engl.: *Fashion Institute of Technology* – prestižna njujorška visoka modna škola. (Prim. prev.)

„Uđi!“, kliknem na zahteve za likovnu mapu dok tata otvara vrata, umornog pogleda i poguren – potpuno drugačija osoba od one sinoć na proslavi. Dovuče se do kreveta i sedne.

„Šta je bilo?“, pitam ga. „Jesi li dobro?“

„Tvoja mama…“ Zastane kad mu pogled padne na ekran mog kompjutera i suzi oči. Meni nešto propadne u stomaku. „Šta tražiš ovde? Zar nismo razgovarali o ovome?“

„Jesmo.“ Sklapam laptop. „Ma ništa.“

„Vrlo si talentovana za dizajn odeće, Elis, ali složili smo se da je to samo način da pokažeš Kolumbiji kako te zanimaju razne stvari.“

„Znam. Samo sam gledala. Mislila sam, šta fali da se prijavim na FIT za svaki slučaj. Svi se prijavljuju negde za svaki slučaj.“

„Aha…“, tata sporo klimne. Sumnjičavo. „Pa ne gubi cilj iz vida. Ne dozvoli da te hobiji dekoncentrišu od onoga što je važno. Moraš biti uporna i usredsređena ako hoćeš da budeš uspešna.“

„Znam, tata. Već sam počela da popunjavam prijavu za Kolumbiju. Ne brini se.“

Makar to bili samo moje ime i adresa.

„Dobro je. Nego, došao sam da ti kažem kako mama i ja moramo da razgovaramo s tobom.“ Ustaje i trlja potiljak. „Čeka nas u dnevnoj sobi.“

Mrštim se. Nešto nije u redu. „Dobro…“

Ostavljam kompjuter na krevetu i pratim tatu u dnevnu sobu, gde mama ukrućeno sedi na sivom kožnom kauču, krši ruke i zuri u pod, riđe-plave kose vezane u neurednu punđu. Podočnjaci su joj ravni tatinim. Zvona upozorenja mi se uključe u glavi.

Podigne pogled kad sednem pored nje na sofu. „Dobro jutro, dušo.“

„'Bro jutro…" Bacim pogled na tatu, koji bulji u zid iza mene. „Šta se dešava?"

„Pa", počne mama, „hteli smo da razgovaramo s tobom o nečemu. Sigurno si primetila da je između tate i mene…"

„Loše?", doprinesem.

„Tačno. Bilo je loše u poslednje vreme. Nema lakog načina da se ovo kaže, ali… odlučili smo da se razdvojimo na neko vreme."

Panika mi se uvlači u grudi. „Razvodite se?"

„Ne", brza tata.

Mama ga besno pogleda, pa se vrati meni. „Ne zalećimo se."

Odmahnem glavom. „Dobro, pa znam da ste se svađali, ali zar ne možete to da rešite?"

„Ne, ne možemo. Ovog puta ne", kaže mama. „Ali u kući tetke Naomi ima mesta i mislim da će za sve nas najbolje biti da se malo razdvojimo."

Pogledam u tatu, nadajući se da će se usprotiviti. Nadajući se da će imati neko drugo rešenje. On uvek ima rešenje za sve.

Ali on samo nastavlja da zuri u zid, dok mu se grči vilica.

„Tata? Reci nešto. Učini nešto."

„Nema šta da se učini, Elis. Odlučeno je", kaže, konačno me pogledavši. Lice mu senči dvodnevna brada, a kosa izgleda kao da je sto puta prošao kroz nju rukama. Izgleda poraženo.

„Porodica će trpeti zbog razdvojenosti, ali pregrmećemo to", kaže mama, ponudivši slabašan osmeh.

„Koliko dugo nećeš biti ovde?", pitam.

Mamine oči se malo rašire; nešto joj je svanulo. „A. Pa ti ideš sa mnom u Brambl Fols."

„Šta?", zadržim dah „Ne, ne idem. Škola počinje ove nedelje", podsećam je.

„Ići ćeš u školu u Brambl Folsu neko vreme“, kaže ona. „Vratićemo se do Dana zahvalnosti.“

„Nema šanse. Neću da idem u novu školu. Tata, reci joj.“

Tata masira most nosa. „Kao što rekoh, odlučeno je, Elis. Čula si majku.“

Ustanem, sad se nadnevši nad mamu, koja sedi stisnutih usana, izbegavajući da me pogleda. „Neću, bre, u Konektikat. Ne možeš me naterati da odem od kuće, i prijatelja, i škole u četvrtoj godini! A šta je s mojim obavezama? Volontiram u staračkom domu, i još sam na praksi u *Strit medijima* triput nedeljno posle škole. I konačno sam ove godine urednik školskih novina! Izvini, ali ne. Ne mogu da idem. Za upis na Kolumbiju je ključno da budem ovde. Što ne mogu lepo da ostanem s tatom?“

Mama me konačno pogleda, lica strogog i nečitljivog. „Nema rasprave.“ Ustane. „Odlazimo rano ujutru, pa je bolje da se spakuješ.“

„Šta? Neću moći čak ni da se pozdravim sa Fern i dam otkaz na poslovima? Ove nedelje treba da idem na ručak s gospodinom Stritom. Molim te, mama, nemoj ovo da radiš.“

Srce mi tuče kao ludo, a neisplakane suze zamagljuju vid. Ne mogu da verujem da se ovo događa.

„Ostajanje ne dolazi u obzir“, kaže ona, a oči joj se magle od suza. „Žao mi je.“

Okrenem joj leđa. „Tata, molim te“, preklinjem i priđem mu ubrzano trepćući jer zadržavam suze da poteku.

Tata me povlači u zagrljaj i ljubi u glavu. „To je samo privremeno, Elis. Praksa će te čekati. Siguran sam da će gospodin Strit rado ići s nama na ručak kad se vratiš.“

Izvučem mu se iz ruku, u neverici odmahujući glavom. Kako može tek tako da dozvoli da se ovo dogodi?

Stežem vilicu dok mi pogled leti od jednog do drugog roditelja. „Mrzim vas oboje zbog ovoga."

„Elis…"

Bosa stopala mi tuku o brodski pod na svakom koraku ka mojoj sobi, presekavši kakav god da je besmislen argument mama htela da iznese. Zalupim vrata za sobom i odem do prozora, gde konačno puštam da mi suze slobodno zakrivudaju niz obraze.

Napolju sunce preplavljuje grad. Ljudi troše svoje subotnje jutro kao da se čitav svet nije upravo izvrnuo naopačke i zapalio. Kao da se moj život nije preokrenuo. Kao da mi se cela budućnost nije upravo srušila.

Dok nisam pošla u srednju školu, mama, tata i ja smo svakog leta išli kod tetke Naomi i moje sestre od tetke Sloun. Tako da sam već znala šta me čeka.

Već znam da u Brambl Folsu u Konektikatu za mene nema ničega.

Drugo poglavlje

Mama i ja stižemo u Brambl Fols rano u nedelju. Tek izašlo sunce cakli se na jutarnjoj rosi i grad boji zlatnim nijansama. Zeleno lišće drvoreda šećernih javorova u tihim ulicama drži se za ostatke leta kao što se ja držim doma, nepopustljivo se opirući neizbežnoj promeni.

Suvozački prozor mi je hladan na čelu dok gledam gradić koji izgleda potpuno isto kao kad sam bila mala. Kućice u dnu malih, savršeno sređenih dvorišta. Nekoliko ljudi šeta male pse trotoarima.

Sve je ovde malo.

Već mi nedostaje Njujork. Nedostaju mi njegova nepreglednost, njegovi zvuci i gužva. Nedostaju mi hrana, ulični izvođači i knjižare. Ma nedostaju mi čak i đubre, i grozan smrad, i metro.

Ovde mi nije mesto.

Mama staje na jedinom semaforu u gradu i okreće mi se s kezom, kao da je sve dobro i normalno. Usne joj se pomeraju i glas Grejsi Abrams bledi dok vadim *AirPods*e.

„Šta je?“, pitam.

„Rekoh, lepo je ovde, zar ne? Sećaš li se svega ovoga?“ Pokazuje gradski trg Brambl Folsa pred nama.

Beli paviljon u kom smo moja sestra Sloun i ja pravile piknike i nalazile se s njenim drugaricama stoji okružen istom sveže pokošenom travom koja mi je pod bosim nogama uvek bila kao svila. Zeleni travnjak je isprekidan drvećem, čije grane bacaju senke na leje narandžastih i bordo zimskih ruža.

„Naravno. Nisam bila u materici kad smo poslednji put bile ovde“, kažem ja osorno.

Mama se namršti i ubrza na zeleno. Pratimo put oko trga, prolazimo pored stare gvožđare s istim natpisom ALAT I JOŠ MNOGO TOGA! izbledelim od sunca koji je oduvek stajao u izlogu, restorana u kom smo Sloun i ja jele čili-dogove i guste milkšejkove nepodnošljivo vrućim letnjim danima, majušne pošte iz koje sam slala razglednice drugarima u Njujorku i prodavnice u kojoj sam, slučajno, prvi put nešto ukrala.

Da, starinski gradić je sladak, i imam mnogo lepih uspomena iz detinjstva odavde. Ali tople uspomene nisu dovoljne da bih se oraspoložila. Ovo mesto mi nije dom, i neću se pretvarati da se radujem selidbi samo da bih usrećila mamu – pogotovo jer je ona kriva što sam se ovde zaglibila. Kapiram da joj nije lako, ali još ne razumem zašto sam ja morala da pođem s njom. Sigurno nije da ne bude usamljena, pošto će živeti s tetkom Naomi i Sloun. Ne može biti ni da joj manje nedostaje dom, pošto je dom očito poslednje mesto gde želi da bude. Svaki pravac razmišljanja dovodi me do istog zaključka: da to radi iz inata, pokušava da iznervira tatu, a ja sam kolateralna šteta.

Dok se vozimo pored majušne prodavnice razglednica, žena s kovrdžavom smeđom kosom i borama osmehne se i mahne nam. Mama joj odmahne.

„Poznajemo je?“, pitam.

„Ne“, smeje se mama. „Ljudi ovde mašu jedni drugima. Bila je srdačna.“

„Aha.“

Mama uzdahne. „Biće ovo dobro, Elis“, kaže, zureći u put pred sobom. „I za tebe i za mene.“

Gasim muziku i pakujem slušalice jer tetka Naomi živi samo dve-tri ulice od centra. „Ma da.“

Tišina se rasteže među nama dok skrećemo u Sefron Lejn, i u vidokrug nam ulazi mala, bela kolonijalna kuća sa svetloplavim vratima i kapcima. Nismo još ni skrenule na prilaz, a moja tetka već istrčava iz kuće s osmehom od uva do uva, raširenih ruku, spremna da nas prigrli.

Divno.

Mama zavrće naš be-em-ve na prilaz, i jedva da je motor ugasila, a već je izašla iz kola i grlila sestru. Sekund kasnije napolje se došeta i Sloun s osmehom ravnim majčinom. Dok ja više ličim na tatu, Sloun je majčina kopija, s istom svetloplavom kosom do ramena, gustim šiškama, neboplavim očima i flanelskom košuljom u tonu.

„Hej, Elis“, kaže Sloun obgrlivši me čim sam izašla iz kola.

„Hej“, promrmljam, tapšući je po leđima. Mrzim što mi moje okolnosti kvare uzbuđenje ponovnog susreta sa sestrom.

Još jedna stvar koju je mama uništila.

Odmiče se i stavlja mi ruke na ramena. „Jesi li dobro?“

Kapiram da pokušava da bude fina pošto zna za moje roditelje, ali ne mogu da podnesem sažaljenje u njenim očima. Ne treba mi sažaljenje. Treba mi samo da odem kući.

„Dobro sam“, odgovaram, na silu namestivši stegnut osmeh. „Kako si ti? Sto godina se nismo videle.“

„Odlično!“ Vraća se korak unazad i kezi toliko široko da je čudo što je lice ne zaboli. „Tako se radujemo što ćete biti kod nas, posebno u ovo doba godine!“

„O, da, Elis“, kaže mama, stavši uz mene. „Čeka te provod. Niko drugi ne slavi jesen baš kao Brambl Fols.“

„Verovaću ti na reč“, kažem ja. Ma baš me briga za jesen u Brambl Folsu. Ili za bilo šta drugo u Brambl Folsu, kad smo kod toga.

Tetka Naomi me čvrsto zagrli, i toplina njenog zagrljaja i davno zaboravljeni miris šampona od kokosa malo mi otupe oštrice. „Jao, što si mi nedostajala.“ Pušta me i zadeva mi dugu, tamnosmeđu kosu iza ušiju, dok joj pogled putuje po meni, upijajući moje farmerke *Khaite* i kratak duks bez rukava. „Opa. Baš si porasla otkad sam te poslednji put videla.“

„Kaži, a?“, reče mama, oduševljeno me gledajući.

Tetka Naomi je narogušeno pogleda. „Ne mogu da verujem da toliko dugo niste dolazile. Imam utisak da sam toliko toga propustila.“

Mami klonuše ramena. „Takav je život.“

„Bogami, jeste“, tetka Naomi vrti glavom i uputi mami pogled koji samo sestra može dešifrovati. Onda se okrene meni i osmehne se. „Pa sad ste ovde. Hajde da vas smestimo.“

Mama otvori gepek, i ja zgrabim jedan od samo dva kofera odeće koje mi je dozvolila da ponesem podsetivši me da kuća tetke Naomi nije dovoljno velika za moju nesagledivu garderobu.

Ali dovoljno je, izgleda, velika za moj šivaći pribor, koji je insistirala da spakuje, iako više od godinu dana jedva da sam išta od toga pipnula.

Stvari za šivenje ne udostojim ni pogleda, nego odvučem kofer pravo uz stepenice trema iza tetke Naomi i Sloun.

Mama ide za nama sa svojim torbama, pa u predsoblju stanemo i spustimo prtljag na pod.

Kuća je mala – čudo jedno – ali s ljubavlju održavana. Levo od nas bež kauč stoji pored plave viši-karo fotelje ispred malog TV-a s ravnim ekranom u dnevnoj sobi s tepihom od zida do zida. Neujednačeno okačene fotografije i likovni projekti u neskladnim ramovima prekrivaju zidove, a svaka polica je prepuna sitnica i knjiga. Pravo vidim kuhinju u obliku slova L, koju oživljavaju biljke u saksijama, a pult je pun šolja s otrcanim frazama u stilu ZLATNA SI KO JESEN, S TOBOM JE JESEN PROLEĆE i TI SI JABUČICA MOG SOKA.

Daleko je to od našeg prostranog, lepo održavanog njujorškog stana, ali tetka Naomina kuća je uvek bila neobično šarmantna i udobna.

„Hajde da vam pokažem sobe, pa da vas posle povedem u obilazak", kaže tetka Naomi. „Toliko je prošlo otkad ste poslednji put bile ovde da su se neke stvari možda promenile."

Nasmejem se. Na ovakvim mestima se nikad ništa ne menja.

Mama me mrko pogleda, pa klimne tetki Naomi. „Dobro zvuči."

Nas četiri idemo uz stepenice do gostinjske sobe.

„Eni", kaže tetka Naomi mami, „ovo će biti tvoja soba."

Svetloplava soba je jednostavna; uza zid je bračni krevet, u ćošku radni sto, i jedna jedina mahagoni komoda.

Mama spušta kofer na pod. „Ovo je savršeno, Naomi. Hvala ti."

Tetka Naomi se osmehne i mahne mi da pođem za njom. „Elis, htela sam da te smestim kod Sloun u sobu", rekla je, „ali tvoja mama je rekla da bi ti verovatno bilo draže da imaš svoj prostor."

O, hvala bogu.

Tetka Naomi nas vodi niz hodnik i staje kod vrata koja nikad ranije nisam otvorila. Zapravo, uopšte ih se ne sećam.

„Nažalost", nastavlja ona, zavrćući klimavu kvaku na vratima, „nemamo više spavaćih soba." Otvara vrata i počne da se penje uz škripave stepenice.

Nesigurno je pratim. Temperatura raste dok stižemo na odmorište, gde zraci sunca prolaze kroz prozor i prašinu u vazduhu pretvaraju u šljokice.

„Izvini, ovde je malo zagušljivo", kaže tetka Naomi, otvarajući težak drveni prozor.

Razgledam džinovsku sobu koja obuhvata čitav osnov kuće.

Prepuna je kutija; iz većine se preliva nešto što deluje kao čitava jesenja kolekcija prodavnice potrepština za žurke – plastične bundeve, girlande jesenjeg cveća i crvene, žute i narandžaste plastične biljke, drveni jesenji ukrasi, jesenji venci i štrikani podmetači za čaše u obliku bundeva i jabuka.

Pratim tetku Naomi niz usku stazu između kutija, sklanjajući paučinu pred sobom – i pravu i lažnu – dok ne stignemo do raščišćenog prostora ispod jednog od zabata, gde bi, pretpostavljam, trebalo ja da spavam.

Tu je krevet za jednu osobu s nečim što liči na vintidž prekrivač *Lora Ešli* i starinskim ramom od kovanog gvožđa, jedna belo izbajcovana komoda i nekoliko tepiha koje je tetka Naomi prostrla u tom delu da bi pokrila pod.

Ali nijedan od njih ne pokriva činjenicu da je ovo tavan. Ne mogu da se suzdržim, osećam se kao Sara iz *Male princeze*. Uzdahnem. Bar ima prozor.

„Znam da nije savršeno", brzo kaže moja tetka, nesumnjivo primetivši moje oklevanje. „Ali nadam se da će ti biti udobno…"

Bacim pogled na mamu, koja mi klimne, podstičući me da zahvalim tetki na gostoprimstvu.

„Hvala“, promrmljam. „Super je.“

Baš sam ljuta na majku što me je dovela u ovu situaciju, ali za to nije tetka Naomi kriva. Stvarno sam joj zahvalna što je našla mesta za nas, iako je ovo poslednje mesto na kom želim da budem.

Vratićemo se kući relativno uskoro. *Ovo je samo privremeno,* podsećam se. Sloun dahćući stiže uz stepenice, noseći kutiju s mojom šivaćom mašinom i materijalima.

„Sloun!“, cvrkuće moja mama. „Nisi morala to da donosiš gore. Elis i ja bismo to sredile!“

Iznervirano frknem. Njena ideja je bila da je ponesemo. Nema šanse da bih ja to cimala na drugi sprat.

„Nije problem, tetka Eni. Rado sam pomogla. Gde je želiš?“

Tetka Naomi se ubacila pre nego što sam stigla da joj kažem kako nije bitno jer više ne šijem: „O, da, tačno! Eni je rekla da dizajniraš odeću, Elis, pa sam ti donela sto za mašinu.“ Pokazuje na starinski šivaći sto s malom stolicom nama sleva. Sloun se otklati donde i stenjući spušta kutiju. „Znam da verovatno koristiš raznorazne fine velegradske materijale za svoje kombinacije, ali ovde imamo gomile kutija s donacijama od prošlomesečne akcije prikupljanja odeće. Toliko ih je stiglo da je centar za donacije rekao kako ostalo moram doneti u decembru. I zato slobodno uzmi šta god nađeš.“

Odlučim da joj ne kažem kako su skoro sve moje kreacije napravljene od polovnih muških košulja i umesto toga se odlučim za: „Hvala. To dobro zvuči.“

Moja tetka zatapše i oduševljeno nas pogleda. „Sjajno! Pa, mislila sam da nam napravim doručak. Šta kažete?“

„Ja umirem od gladi“, kaže mama. „Elis?“

„Ja bih samo kafu, zapravo. Pretpostavljam da ovo mesto nije ušlo u dvadeset prvi vek i otvorilo *Dankin*?* Ili bilo kakav kafić, kad smo kod toga?“, pitam.

Mama gorko uzdahne, ali Sloun se nasmeje i kaže: „Još nemamo *Dankin*. Ali imamo *Macu na kofeinu*.“ Podignem obrvu. „To je kafić s macama. Kafa je predobra, a okolo se šetaju najslađe mace za usvajanje. Veruj mi, dopašće ti se. Idemo zajedno.“

„Ne moraš…“

„Ne budi blesava. Neću te pustiti da se šetaš gradom sama prvog dana“, kaže ona. „Hajdemo.“

Svi izađemo iz moje prašnjave spavaće sobe i pođemo niz stepenice.

„Lepo se provedite vas dve“, kaže mama, usnama mi oblikovavši ’budi fina’ dok Sloun i ja izlazimo na svež jutarnji vazduh, dobrodošlo oslobođenje od vrelog tavana i okova maminog prisustva.

Sloun dve ulice neprekidno priča o svom najboljem drugu Ašeru, o poslu svoje mame, o pozorišnom kampu u koji je išla ovog leta i koliko se raduje što škola počinje prekosutra – što ja pokušavam da ignorišem jer mi na tu pomisao pripadne muka.

Usput prolazimo pored nekoliko kuća gde ljudi sede na tremu, piju kafu i čitaju novine. Svi, izgleda, znaju Sloun. Bliže gradu, prođemo lokalnu knjižaru i cvećaru Brambl Folsa, gde rukom pisan natpis već reklamira jesenje cveće.

Konačno stižemo do tamnotirkizne zgrade na uglu Ulice Pič i Avenije Ouk, skoro tačno prekoputa gradskog trga. Ne sećam se šta je ovde bilo kad sam prošli put bila u Brambl Folsu, ali sad iznad vrata visi natpis MACA NA KOFEINU.

---

* Engl.: *Dunkin’ Donuts* – američka multinacionalna kompanija za kafu i krofne. (Prim. prev.)

Sloun mi otvara vrata i ulazim u kafić, pazeći da ne pustim neku od mačaka napolje. Na talase mešanog mirisa kafe i šećera pođe mi voda na usta i oživljava me pre nego što mi je kofein uopšte dotakao jezik. Ispred nas je dugačak red od šest ljudi, pa stojim i proučavam meni ispisan kredom iza šanka dok čekamo.

Ne vidim late s bundevinim začinom.*

„Šta ćeš ti?“, pita Sloun, dok se naš red bliži, a debela šarena maca joj se mazno mota oko nogu.

Uzdahnem. „Pojma nemam. Ne…“ Htela sam da se okrenem, kad mi pogled zastaje na tipu iza šanka. Začkiljim kao da ću tako poverovati u ono što vidim. „Sloun, je li ono…“

Nema šanse.

Sloun prati moj pogled i vragolasto se iskezi. „Kuper Barnet? Jeste. Sećaš se njega?“

Naravno da ga se sećam.

Sećam se da nas je Sloun upoznala kad sam poslednji put bila ovde. Proglasio nas je najboljim ortacima čim je ona otišla na proputovanje s tatom pre nego što je preminuo.

Tokom ta dva kratka meseca sećam se da smo bili nerazdvojni.

Sećam se da smo pili sokove iz tetrapaka i jeli doritose *Cool-Ranch* na jezeru blizu grada, i njegovih špageti-udova ispruženih na pristanu dok je uzbuđeno brbljao o istoriji kristal-šećera i nauke u vezi sa soljenjem testa za hleb.

Sećam se da smo jurcali bajsevima niz Ulicu Vilou Krik, izgorelih ramena i prepuni pegica, dok se on nije slomio pokušavajući da izbegne jedinu rupčagu u gradu.

* Mešavina cimeta, đumbira, karanfilića i muškatnog oraščića namenjena začinjavanju pite od bundeve, američke tradicionalne jesenje poslastice. Može imati i širu namenu u kulinarstvu; u ovom slučaju, dodaje se u kafu. (Prim. prev.)

Sećam se da smo se ušunjali u auto-bioskop Brambl Folsa na veče starih filmova. Nije mogao prestati da plače na kraju filma *Sloboda za Vilija*.

Sećam se da smo jeli čitave kutije sladoleda na štapiću samo da bismo stigli do viceva na štapićima dok smo se zajedno ljuljali u ležaljci iza kuće tetke Naomi.

I devojka se uvek seća prvog poljupca.

Ali…

„Ne sećam se da je tako izgledao“, kažem, jer ne mogu da spojim slatkog, mršavog dečaka kog sam poznavala s primerkom koji stoji preda mnom. „Kad je postao tako…“

„Seksi?“, pita ona kikoćući se.

Slegnem ramenima. „Pa da.“

Njegova nekad kratka smeđa kosa sad je izrasla u gustim talasima koji mu se kovrdžaju kod ušiju i padaju preko čela, a oko visokog, zgodnog tela vezana je drap kecelja. Malo se približimo, pa mu vidim i rasute blede pegice na nosu koje mi se nikako nisu sviđale kad smo bili mlađi. I dalje ima pune obraze naglašene jednom rupicom, ali sad su oivičeni uglastom vilicom – seksi dodatak njegovom dečačkom šarmu.

Kako bi verovatno pisalo na jednoj od šolja tetke Naomi: *Je-s-eno nezam-list-ivo.**

„U drugoj godini je naglo izrastao“, šapuće Sloun, izvukavši me iz transa. „Onda je bacio one štreberske okrugle naočare koje je uvek gurao uz nos i, pretpostavljam, verovatno počeo da ide u školsku teretanu.“

Gospođa ispred nas diže belo čupavo mače s poda i pomera se na kraj pulta. Priđemo, a moj stomak se nekako čudno uvrne.

Kuper Barnet je ludački lep.

---

* Igra reči, u originalu je Fucking unleafable. (Prim. ur.)

„Zdravo, Sloun“, kaže on, kezeći joj se. Načas me pogleda, pre nego što je zinuo da pita Sloun šta želi. Ali onda se naglo vrati, osmeha nigde, a oči boje ćilibara mu se šire dok se usredsređuju na mene.

Kako sam zaboravila koliko su mu fenomenalne oči?

„Ćao, Kupe“, kažem, a usne mi se izvrću u kez koji ne mogu da kontrolišem. Vilica mu se pokrene, ali ništa ne kaže. Pomislim da me se možda ne seća. „Elis Mičel… Slounina sestra od tetke.“

Pogledam u Sloun, koja stoji pored mene i gleda Kupera nabranog čela.

„Znam ko si, Elis“, kaže odsečno.

„A.“ Osmeh mi zadrhti. „Dobro. Davno je bilo. Kako si?“

„Zauzeto.“ Okrene se ka Sloun. „Za šta si?“

Hm, onda dobro.

„Samo zeleni čaj, molim te“, kaže ona. Onda se okrene ka meni, iz nelagode se prebacujući s noge na nogu. „A ti, Elis?“

„Da nemate slučajno late s bundevinim začinom koji nije na meniju?“ Ponudim mu moj najtopliji osmeh, pokušavajući da otkravim njegov neobično leden stav prema meni.

„Ne.“ Pogleda u red iza nas i uzdahne, očigledno želeći da požurimo. „Preporučio bih jesenji late. Sadrži bundevin začin, lešnik i keks od đumbira. To je najbliže što ćeš dobiti u Brambl Folsu, i milion puta bolje.“

„Sumnjam“, kažem mu. „Ali dobro, kupljeno. Uzeću najveći jesenji late koji imaš.“

On klimne, kucka po ekranu pred sobom i kaže mi iznos, sve vreme izbegavajući da me gleda. Provučem karticu, i Sloun i ja pređemo na kraj pulta da čekamo svoje piće.

„Šta bi ovo, bre?“, sikće Sloun.

„Baš sam to ja tebe htela da pitam. Kad je postao ovakav skot?“

„Nije! Kuper je otprilike najbolja osoba koju znam. Šta si mu uradila?“

„Ništa! Godinama nisam dolazila. Bili smo stvarno dobri ortaci pre nego što sam otišla.“ Nisam pomenula poljubac. Pitaće se zašto joj onda za to nisam rekla. Sumnjam da bi poverovala u istinu – da to nije bilo ništa. Plus, nebitno je zato što nije ništa promenilo između Kupera i mene. „Čak smo se i dopisivali kad sam se vratila kući.“

„Stvarno?“

„Neko vreme, pre nego što je u školi postalo previše naporno. Ali ništa ne objašnjava njegov stav prema meni. Nismo se ni posvađali, ni ništa.“

„Ne znam, devojko. Kuper sve voli. Šta god da si uradila, mora da je bilo prilično loše.“

„Ništa nisam uradila!“ viknem, poteravši mačku iza kante za đubre i privukavši pažnju dve žene koje čekaju piće – i naravno, Kuperovu. Pocrvenim i pogledam u četvrtaste vrhove mojih čizama *Stewart Weitzman*.

Konačno nas prozovu i mi uzmemo kafe, ali baš pre nego što ćemo izaći, Sloun se nagne nad pult.

„Hej, Kupere“, zove ga. „I dalje dolaziš kasnije?“

On klimne. „Doći ću u šest.“

Ona mu pokaže podignut palac, i ja pođem za njom ka vratima.

„Šta se događa kasnije?“, pitam je, preskočivši tigrastu macu u zelenom džemperu.

Široko mi se iskezi preko ramena. „Septembar je, što znači da je zvanično sezona *Opalog lišća*.“

„Dobro? A šta to znači?“

Sloun stane, a ja umalo da prospem kafu naletevši na nju. Okrene se na peti prema meni.

„To znači da nas čeka mnogo posla“, kaže. „Brambl Fols je poznat po ozbiljnoj akciji u jesen. Svakog vikenda imamo jesenje aktivnosti tokom celog septembra i oktobra. Znaš, branje jabuka, vožnja na senu, kukuruzni lavirint, rezbarenje bundeva, jesenji lov na blago, dupla horor projekcija u auto-bioskopu, *Trka jesenjih mirisa*, logorska vatra *Čizme i ćebad* i *Bundevina igranka*.“

„Kakva igranka?“

„To je maskenbal s mnogo plesanja“, kaže, skoro drhteći od uzbuđenja. „Sve to vodi do velikog festivala prvog vikenda novembra za kraj sezone. To ti je manje-više celodnevna ogromna žurka. U Njujorku imate *Mejsijevu paradu* za Dan zahvalnosti. Ovde imamo *Brambl Folsovu paradu* oko trga!“

Buljim u nju ne verujući koliko se raduje svim tim događajima.

„Ljudi odasvuda dolaze da dožive jesen u Brambl Folsu“, nastavlja. „Osim što je neviđeno zabavno, sve to donosi mnogo para gradu. Pošto je moja mama gradonačelnik i šefica turističkog odbora, naš posao je da planiramo, organizujemo i učestvujemo u događanjima. I Kuperova mama je u odboru, a on mnogo pomaže. Dolazi kasnije da snese teže kutije s tavana zato što je konačno vreme da ovaj grad pretvorimo u jesenju oazu!“

„Jasno…“, pročistim grlo, dok me radoznalost pobeđuje. „Znači, ti i Kuper ste, ono – zajedno?“

„Definitivno ne“, kaže ona. „Nemoj pogrešno da me shvatiš, mnogo je lep i dobar. Ali ne zanima me. Što pitaš?“

Pogleda me značajno, a ja prevrnem očima.

„Samo pitam“, kažem. „Sad hodaj. Hajdemo odavde.“

Sloun posluša, pijuckajući čaj i osvrćući se okolo. Zvonca iznad vrata zveckaju dok izlazimo.

S vrata ponovo pogledam u Kupera i vidim da nas posmatra. Pogledi nam se susretnu na ono što nam oboma deluje kao časak i hiljadu godina – pre nego što se on okrenuo.

Neću da mi bude stalo do toga što me Kuper izgleda mrzi – kao što mi nije stalo ni do čega drugog u ovom gradu. Volela bih da mogu da ga zaboravim kao prošle tri godine.

Ali sad kad sam se vratila i ponovo ga videla, ne mogu da se otresem nostalgije. Uspomene na najlepše leto mog života sa slatkim dečakom iz Brambl Folsa obavijaju me kao toplo ćebe. I dok napolju sustižem Sloun, a najava novog godišnjeg doba je u vazduhu, ne mogu da se ne zapitam ko je Kuper Barnet sada – i kako bi bilo s njim provesti jesen.

Treće poglavlje

Kovrdže znojem natopljene lepe mi se za potiljak dok stojim na staroj drvenoj stolici i mučim se da uglavim karnišu s oprugom između glavnog potpornog stuba i zida tavana. Ako će me primorati da živim ovde, treba mi nekakav privid privatnosti ukoliko nekome zatreba tavan.

Kad sam postavila karniše s obe strane potpornog stuba, siđem sa stolice i odmaknem se da pogledam svoje nove zidove – bele gazaste zavese koje sam sašila od nekih vintidž stolnjaka iz gomile kutija s doniranom odećom. Čipkasti porubi imaju onaj ofucani šik fazon, a iako mami to nikad ne bih priznala, šivenje mi je pomoglo da se pomalo izborim sa svojom anksioznošću što sam se ovde zakopala.

„O, to je sjajna ideja", kaže mama, prepavši me. „Izvini, nisam htela da ti se prišunjam. Ventilatori su glasni."

Razvučem zavesu i otkrijem tri ventilatora, sve uključene na najjače. „Glasni ali neophodni."

„Bez šale. Ovde je kao u sauni." Ona prođe kroz zavesu i posmatra moje sićušno boravište. „Stvarno mi je žao zbog tavana."

Slegnem jednim ramenom. „Bolje nego da spavam u Slouninoj sobi."

Mama se okrene i sedne na krevet da bi bolje pogledala zavese. „Ti si ih sašila, a?"

„Ne raduj se previše", kažem joj. „Šila sam iz potrebe, ne iz želje."

„Pa svejedno sjajno izgledaju."

„Hvala."

Nastavlja posle neprijatne pauze. „Zahvalna sam ti što izvlačiš najbolje iz trenutne situacije. Ti si dobro dete." Klimnem i prekrstim ruke na grudima dok buljim u pod.

Mama se ugrize za usnu i spusti ruke na kolena dok se ventilatori bore s neprijatnom tišinom među nama.

„Čuj", kaže ona, napokon. „Znam da si ljuta na mene, ali pokušaj, možda, da o ovome razmišljaš kao o prilici da malo budeš normalna tinejdžerka." Oči mi polete do nje. „Ne mora sve sad da ti bude tako naporno. Radićeš do kraja života."

„Ja ne želim da budem 'normalna tinejdžerka'. Želim da se upišem na Kolumbiju."

„I hoćeš. Samo kažem, probaj malo da se zabaviš dok si ovde. Druži se sa Sloun, uživaj u šarmu grada, radi na svojim modnim kreacijama…" Zastaje s oklevanjem; onda: „Radi, možda, ono što voliš umesto da se brineš da li će tvoj tata biti zadovoljan."

Začuđeno je pogledam. „Kažeš to kao da je sve što radim za tatu." Ona ćuti. „Grešiš. Radim ono što volim."

U poslednje vreme nisam kreirala odeću zato što nisam imala vremena da idem u radnje polovne garderobe, a kamoli da provodim sate krojeći nove modele.

Nema to veze s tatom.

Ona jednom klimne. „Dobro."

Ali ne zvuči kao da je dobro. Njen ton mi kaže da mi ne veruje. Kaže mi da je samo pomirljiva. Kao i uvek.

„I ne želim da uživam u šarmu grada“, nastavljam, dok se oštra iritacija širi mnome kao šumski požar. „Želim da budem u Njujorku, da idem u svoju prestižnu srednju školu i završim praksu za koju bi ljudi dali sve na svetu, kako bih mogla da ostvarim planove na kojima radim već tri godine. Govorimo o čitavoj mojoj budućnosti, mama. To što ti nisi zaposlena ne znači da se drugi ljudi ne brinu da li će biti!“

Mami se lice izobliči, miran izraz pređe u povređen, a meni se stomak zgrči. Nije da to nije istina – konačno, mama je digla ruke od karijere u umetničkoj galeriji u gradu da bi bila kod kuće i podizala mene – ali nisam želela da to zvuči kao da je posao majke laganica.

Progutam pljuvačku i pogledam u pod. „Kažem samo kako želim da postignem velike stvari. Pa šta ako se ono što želim poklapa s onim što tata želi za mene? On mi pomaže da ostvarim svoje ciljeve. Život ovde je korak unazad, pa ne pokušavaj od ovoga da napraviš nešto dobro.“

Mama odgurne cvetni jorgan i ustane. Usne joj se razdvoje kao da hoće nešto da kaže, ali onda ih ipak stisne, okrene se od mene i prođe tavanom, pa niz stepenice.

Zastenjem i padnem na krevet.

Telefon ceo dan nije zvrcnuo sa stare komode pored mene. Uzmem ga i pogledam na sat – 17.46. Nađem tatu u kontaktima i pritisnem zelenu ikonicu za pozivanje.

Iako je mama bila stalno sa mnom kod kuće, uvek sam bila bliskija s tatom. Mama mi je pomagala s domaćim, ali tata me je motivisao. Gurao me je da dobijam savršene ocene, da se angažujem, budem vredna, probam nove stvari, da razmišljam o budućnosti.

On je briljantan i nesebičan i svi ga obožavaju u *Strit medijima*. Čak i kad sam bila mala i pratila ga po kancelariji noseći njegovu heftericu i mesingani teg za papir s njegovog stola, znala sam da želim da budem kao on.

On često ide na službena putovanja, pa bi prošle nedelje da ga ne vidim. Ali razdaljina među nama sada je nekako drugačija. Mrzim ga jer je dozvolio ovo, ali mi i nedostaje.

Telefon zvoni. I zvoni. I zvoni. Kad mu se glas konačno prenese do mene, oči me peku. *Dobili ste Breda Mičela. Ostavite mi poruku i javiću vam se čim budem mogao.*

Prekinem vezu i skrolujem palcem sve dok ne dođem do Ferninog imena.

Javlja se na prvo zvono.

„Elis! Sve mi ispričaj!"

Srce mi skoči na zvuk njenog glasa.

„Grozno je", kažem joj.

„Nije prošlo ni dvanaest sati kako si tamo."

„Znam, to ti nešto govori."

Ona hukne. „Šta je toliko loše? Osim što nisi ovde sa mnom, naravno."

S druge strane linije nešto zagrebe preko poda. Zamislim svoju najbolju drugaricu kako izvlači stolicu ispod svog malog, belog kuhinjskog stola i uvija se na njoj kao pereca, kao i uvek kad telefonira. Poželim da sam kod kuće.

„Nemaju late s bundevinim začinom, za početak." Fern se zaprepasti. Možda je gastronom, ali kad počne jesen, vraćamo se najosnovnijem. „Tačno. I prilično sam sigurna da me tip koji radi u kafiću mrzi."

„Već si našla i neprijatelja? Svaka čast!"

„Mama me je upisala u školu, ali ovde nema dovoljno učenika za napredne predmete. I nemaju školske novine."

„To je, ono, tvoja najgora noćna mora."